

Súties

Sant Iscle de Vallalta

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Element dispers, generalment en llocs emboscats, difícil d'identificar.
Alçada: 288

Coordenades:

Latitud: 41.63204
Longitud: 2.55679
UTM Est (X): 463084
UTM Nord (Y): 4609018

Classificació

Número de fitxa 08193 - 83
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: Estat de conservació dolent, a causa de l'abandonament del carboneig i de la proliferació del bosc.
Protecció Inexistent
Accés Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Propietaris diversos
Autoria de la fitxa Àlex Asensio
Data de registre de la fitxa: dc., 03/07/2019 - 02:00

Descripció

Les súties són forats artificials practicats a terra de proporcions rectangulars, generalment inferiors a 1 metre d'amplada i a 2 de llargada, que s'utilitzaven per fer carbonet de les branques primes mitjançant la seva combustió, a mode de forn. S'utilitzava el menudall de tota mena de fusta: alzina, arboç, bruc, castanyer i pi.

Quan la sútia era plena de branca, s'hi atia un foc ben viu fins que prenia tota la llenya. Acte seguit, es colgava de la mateixa terra que s'havia excavat perquè cremés lentament, fins a consumir tot l'oxigen. Passats un parell o tres de dies, es destapava, es garbellava i en sortia un carbó de trossos petits, el "carbonet", que es posava en paperines i servia per encendre els brasers i cuinar plats ràpids, com ara una truita.

Observacions:

Aquests elements es troben dispersos pel territori, de manera que no es poden associar directament a cap propietat. Les coordenades indicades en la present fitxa corresponen a un dels emplaçaments on se n'han indentificat, però no pas a l'únic on n'hi han.

Bibliografia

RANGIL I BRUNET, Daniel (2011). Piles i súties. Recull de la memòria oral del Montnegre (III). Capellades: Daniel Rangil. p. 33.

